

OSTROBOTNIA

Käytä hyväksesi

Osakuntaedut

EPO, PPO ja VN voimassa olevalla jäsenkortilla

Manala

-20% kaikista Ala carte annoksista
joka päivä klo 14.00 - 19.00
esitä kortti tilatessasi

Manalan Yötanssit

Ikäraja 18v. muuten 22v.
henkilöllisyystodistus esitettävä tarvittaessa

M A N A L A

Dagmarinkatu 2

Avoimna: Ma - Pe 11.00 - 04.00, La - Su 14.00 - 04.00

Lounas: Ma - Pe 11.00 - 14.00, La - Su 14.00 - 18.00

OSTROBOTNIA

[HTTP://PV.OSAKUNTA.FI/OSTROBOTNIA/](http://pv.osakunta.fi/ostrobotnia/)

HELSINKI HELSINGFORS

I / 2007

Kansikuva: Vallilan osakunta-asunto 60-luvulla.

Sisällys

Pääkirjoitus	04
Ajattele eläkettäsi	05
Emma Salokoski Ensemble Savoy- teatterissa 26.11.2006	09
Pallontallaajat	12
Miehet verolle!	15
Alapääkirjoitus	16
Onnittelut	19

Päätoimittaja - Chefredaktör

SAMPO KALLIO
sampo.kallio@helsinki.fi

Graafinen suunnittelu - Grafisk design

SUVI POHJOISALO
suvisuppu@hotmail.com

Julkaisija - Utgivare

POHJALAINEN VALTUUSKUNTA
Töölönkatu 3 A - 00100 Helsinki

Ostrobotnia on kolmen pohjalaisen osakunnan yhteinen noin neljä kertaa vuodessa ilmestyvä jäsenjulkaisu.

ILMOITUSHINNAT: I sivu 300 €, 1/2 sivua 150 €
PAINO: Fram, Vaasa PAINOS: n. 1000 ISSN: 0787-8451

Galenos - varma kevään merkki

Uusi vuosi on jälleen alkanut yskähdellen, ja opilaitokset ovat siirtynyt kevät-sesonkiin. Aurinko alkaa pilkistelemään, ja kevään kukkaset työntyvät esiin huurrekerroksen väistyessä maanpinnasta. On aika kaivaa esiin myös *Galenos*, tuo tuttu ja luotettava lääketieteellisen tiedekunnan pääsykoekirja. Ikävä on sitä jo ollutkin, puoleen vuoteen olen siihen hädin tuskin koskenut, mitä nyt kerran yhden asian sydänpipareita leipoesani tarkistin. Mutta kevään myötä on taas aika sukeltaa *Galenoksen* jännittävään, ja todellisen maailman rajoitukset sivuuttavaan ulottuvuuteen. Enkä ole harrastukseni kanssa yksin.

Ennen joulua eräs kilpasisar esitti epäsuoran tappouhkauksen, siltä varalta jos sattuisin pääsemään sisään lääkikseen ja hän olisi korkealla varasijalla. Jännittävän pääsykoekevään jälkeen voi siis olla edessä vieläkin jännittävämpi sisään-päässeen-kesä piilotellessa jossain keskellä syrjäisintä Suomea (lue: PPO:n kanta-alueella). Muttei omakaan pelini ihan puhdasta ole. Olen nimittäin ilmoittautunut pääsykoekursseille, samoin tosin kuin 95% keväällä 2006 Helsingin yliopiston lääketieteelliseen tiedekuntaan valituista (tieto luotettavasta lähteestä, sedältä joka kauppasi pääsykoekursssia).

Mietin tässä pari päivää sitten, että jos nyt noin hypoteettisesti sattuisin joskus tuohon opinahjoon pääsemään, niin mitä kummaa sitten aina keväisin puuhailisin? Alkaisin varmaan harrastamaan Teatterikorkeakoulun pääsykokeita, sinne piti toissa vuonna kuulemma harjoitella humpun askeleet. Kokeessa oli sitten pitänyt tanssia humpua ilman säestystä, ja samalla kertoa itsestään valintaraadille. Ei se nyt ainakaan olisi yhtään sen älyttömämpää, kuin tähän astinen elosteluni.

SAMPO KALLIO
päätoimittaja

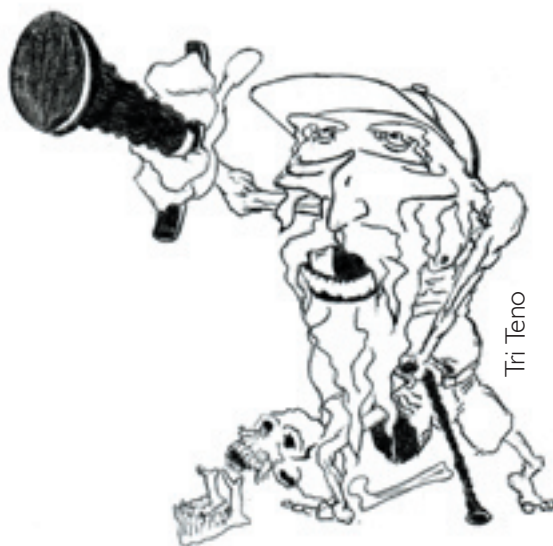
PS. Tämän numeron teemaksi valitiin Hyvinvointi. Lukijan arvioitavaksi jää, onko aiheessa lainkaan pysytty. Periaatteena oli, että kaikki mikä ei ole suoranaista pahoinvointia on hyvinvointia, ja pahoinvoinnistakin saa kirjoittaa, koska muuten näkökulma olisi liian yksipuolinen.

Piirros:
Tri Teno

Ajattele eläkettäsi

ELINA MOISIO

Nuorena eläke ei ole ensimmäinen huolenaihe mielessä. Eritoten opiskelijalla, joka yrittää lähinnä saada leipärahat kasaan seuraavalle päivälle. Vakuutan kuitenkin, että eläkettä kannattaa ajatella, omaasi ja muiden ikätovereiden.

Eläkeajatuksilla on ihana unelmoida, kun työt ja opinnot vievät kaikki mehut. Itse odotan jo innolla niitä leppoisia päiviä, jolloin voin vain lukea kirjan toisensa jälkeen, matkustella ja nukkua aamulla pitkään.

Totuus tietenkin on, etten minä, sinä tai ikätoverimme tule näkemään eläkepäiviä ennen kuin täytämme seitsemänkymmentä. Jos silloinkaan. Sitä ennen meistä on puristettu kaikki mehut työelämässä. Tähän mennessä on vielä puhuttu siitä, miten erilaisilla porkkanoilla saataisiin ihmiset jaksamaan töissä pidempään. Muutaman vuoden päästä ei kukaan enää puhu porkkanoista työssä jatkamisen edistämisessä. Silloin käytössä ovat pelkät kepit.

Pahinta lienee se, että minulla tuskin tulee olemaan varaa matkustella eläkepäivinäni. Tästä pitää epärealistinen eläkejärjestelmämme huolen.

Eläkkeiden laskijoita harrastavat tahot ovat todenneet, että nykyistä työeläkemaksua pitää nostaa jopa viidellä tai kuudella prosenttiyksiköllä, kun suuret ikäluokat jäävät eläkkeelle, jotta eläkkeet olisi varaa maksaa. Vähän aikaa sitten työmarkkinakeskusjärjestöt tekivät sopimuksen, jossa työelämäksu pysyy nykyisellä tasollaan ja nousee seuraavana vuonna 0,2 prosenttiyksikköä. Tähän päätökseen päästiin pitkällisten ja tuskallisten neuvottelujen tuloksena. Ei ole mitään mahdollisuutta, että lähivuosina maksuja nostettaisiin tarvittavalle tasolle.

Työeläkemaksun korottaminen voidaan välttää työeläkejärjestelmään rahastoituja varoja purkamalla. Tällä hetkellä tulevista eläkkeistä vain noin 25 prosenttia on rahastoitu. Loput mak-

samme me, heidän lapsensa. Suunnitelmissa on ollut, että jo 2010-luvulla aloitetaan rahastojen nopeampi purkaminen. Tämä tarkoittaa sitä, että nuorille tarkoitettut rahastot puretaan etuajassa. Sen lisäksi nuorten sukupolvien rahastoille ei makseta ns. laskuperustekorona mukaisista korkoa. Näin ollen niiden reaaliarvo pienenee. Tämä ei totisesti ole millään mittareilla oikeudenmukaista meitä ja tulevia sukupolvia kohtaan.

Tässäpä lisää mietittävää tulevaa eläkeikää suunnitteleville: eläkejärjestelmän uudistuksessa käyttöön otettiin ns. elinaikakerroin. Jos tilastojen mukainen elinikä pitenee niin elinaikakerroin pienentää vastaavasti sinä vuonna alkavia eläkeitä. Elinaikakerrointa käytetään ensimmäisen kerran vasta, kun suurin osa suurista ikäluokista on jäänyt turvallisesti eläkkeelle. Vuonna 1987 syntyneiden eläke pienenee leikkurin vuoksi noin 15 prosenttia.

Olen totisesti huolestunut meidän pienten ikäluokkien eläkkeistä. Enkä minä ole yksin huoleni kanssa. Taloustieteen professorin Seppo Honkapohjan johtama professoriryhmä totesi viime vuonna, että nykyinen joudutaan tilanteeseen, jossa vaaditaan sekä veronkorotuksia että eläkeleikkauksia. He olivat huolissaan työikäisten ja ei-töikäisten välisistä suhteista taakan kantajana. Taakka ei jakaudu tasaisesti.

Jukka Lassilan ja Tarmo Valkosen tekemä tutkimus eläkeuudistuksen taloudellisista vaikutuksista totesi, että ne sukupolvet, jotka aloittivat työelämässä ennen TEL-järjestelmän voimaan tuloa saavat hyvän tuoton eli edut verrattuna siihen, mitä ovat maksaneet. Tuotto kuitenkin laskee: 1980-luvulla

syntyneet sukupolvet ovat ensimmäisiä, jotka saavat vähemmän kuin mitä ovat maksaneet maksuja ja 2000-luvulla syntyneet saavat enää 4/5 siitä mitä ovat maksaneet. Tutkijoiden mukaan uudistuksen sukupolvi vaikutukset eivät ole oikeudenmukaisia. Aikaisemmat ja tulevat sukupolvet hyötyvät nykyisten nuorten aikuisten kustannuksella. Suora lainaus tutkimuksesta: "Lopputuloksen perusteella näyttää kuitenkin siltä, että uudistuksessa varjeltiin lähellä eläkeikää olevia suuria ikäluokkia tulojen menetykseltä, vaikka joustava eläkeikä olisi sallinut menetyksen kompensoimisen työntekoa jatkamalla."

Eläkejärjestelmä ei kykene vastaamaan siihen tosiasiassa, että työ ja maailma muuttuvat. Suurten ikäluokkien elämä on ollut yksinkertaista. Elämässä toisiaan seurasivat hyvässä järjestyksessä eri elämänvaiheet: opiskelu, valmistumisen jälkeen vakituinen työ, perhe, muutama hallittu urasiirto ja nyt eläkkeelle täysissä ruumiin ja sielun voimissa. Meidän pienten ikäluokkien elämä on yhtä silppua. Opiskelua, pätkätöitä, perheen perustamisen pelkoa, vähemmän hallittuja työuran vaihdoksia, kuten freelancetyöskentelyä, apurahatutkimusta, työttömyyspätkiä, kotivanhemmuutta ja myös lisää opiskelua eri elämänvaiheissa ja niin edelleen. Työn tekeminen on muuttunut epävarmemmaksi ja riskin kantaa jokainen nuori itse. Näistä pätkittäisistä työurista ja vaihtelevista tilanteista elämäntilanteista ei ehdi kertyä riittävä eläkettä. Jos nykykuori saa samaa palkkaa kuin vanhempansa, hänen on työskenneltävä pidempään saadakseen saman eläkkeen.

Jokainen varmasti kannattaa omille vanhemmilleen ansaittua ja turvattua eläkeikää. Kunpa se koskisi vain meitä myöhempiä sukupolviakin.

Artikkelin kirjoittaja Elina Moisio on eteläpohjalainen valtiotieteiden maisteri, joka on vihreiden kaupunginvaltuutettu ja eduskuntavaaliehdokas Helsingissä.

www.elinamoisio.fi

**Real Ale
Real Pub
Real Food**

www.botta.fi

Su-To 15.00 - 01.00

Pe-La 15.00 - 03.00

Emma Salokoski Ensemble Savoy-teatterissa 26.11.2006

Suomalaisten musiikkimaku on monipuolistunut huomattavasti. Tästä oli todisteena loppuunmyyty Emma Salokoski Ensemblen keikka Savoyssa. Etelä-Amerikkalaisten rytmien tulkinta on tunnetusti ollut suomalaisten käsittelyssä vaikuttavan ankeaa, mutta onneksi tämäkin epäkohta on onnistuttu korjaamaan. Suomen virallisella albumilistallakin tovin viihtyneen yhtyeen anti oli sitä mitä osasi odottaa: Koulutettujen muusikoiden tasapainoinen esitys, jonne oli sinne tänne sijoitettu muutama koukku, jotka saivat yleisön maireaan hymyyn ja parhaimmillaan jopa haukkomaan henkeään.

Niille, jotka eivät kyseistä kokoonpanoa tunne, lienee paikallaan pieni esittely. Emma Salokoski Ensemble on suomalainen bossa-novaan kes-

kittynyt ammattimuusikoista koottu ryhmä, jolta on ilmestynyt kaksi albumia. Nimestään huolimatta kyseessä ei ole Salokosken sooloprojekti. Ensimmäinen albumi *Puutarhassa* julkaistiin nimikkeellä *Emma Salokoski Trio*. Tämän jälkeen yhtye on saanut kaksi soittajaa lisää, jonka johdosta yhtyeen nimi vaihtui Triosta Ensembleksi. Tuorein, vuonna 2005 ilmestynyt pitkäsoitto kantaa nimeä *Kaksi Mannerta*. He käyttävät musiikissaan vaikutteita jazzista ja soulista aina suomalaiseen iskelmään. Kokoonpanoon kuuluu Emma Salokoski - laulu, Mikko Kosonen - kitara, Tuomo Prättälä - koskettimet, Lauri Porra - basso ja Marko Timonen - lyömäsoittimet. Yhtyeen jäseniä voi bongata myös sellaisista bändeistä kuin Quintessence, Ilmiliekki-Quartet ja Ismo Alanko Säätiiö.

Emma Salokoski Ensemble. Kuva: Cata Portin.

Konsertti alkoi teknisistä huolista johtuen hive-
nen myöhässä. Tässä vaiheessa on pakko kiittää
osakunnan lippujen lunastuksesta vastuussa ole-
vaa henkilöä parhaille paikoille hankituista lipuis-
ta. Oli tekniikkaongelmia tai ei, ne jäi-
vät konsertissa havaitsematta. Yhtye
soitti loistavassa balanssissa, eikä mi-
kään soitin dominoinut häiritsevästi.
Kappaleissa oli riittävästi vaihtelua ja
suurelle yleisölle tuttuja kappaleita-
kin oli sovitettu virkistävällä tavalla.
Esimerkiksi Salokosken ja Prättälän
duona tulkitsema Unto Monosen
sävellys *Tähdet meren yllä* oli todella
vaikuttava esitys ja se saikin yleisöltä
valtavat suosionosoitukset. Brasi-
lialaisen José Luis Perales Morillasin
säveltämä radiohitti *Miksi sä meet*,
alkuperäiseltä nimeltään *Porque Te
Vas*, toimi livenä vielä paremmin kuin
levyltä soitettuna ja sai pukukansan
keinahtelevaan istuimillaan. Bossa-novan mes-
tarin Antonio Carlos Jobimin sävellyksiä ei yksi-
kään vakavasti kyseistä musiikkia esittävä yhtye
jätä soittamatta. Tällä kertaa perinteistä poiket-
tiin sen verran, että Ipaneman tyttöä ei kuultu
lainkaan, vaan esiteltiin säveltäjän pari hieman
tuntemattomampaa teosta. Eteerinen *Corcova-
do* ei ehkä kuitenkaan ollut Salokosken äänelle
niitä sopivimpia kappaleita.

Väliajan jälkeinen puolisko oli jamipainottei-
sempi ja soittajat pääsivät näyttämään instru-
menttinsa hallintaa. Lauri Porra varasti show'n
noin viiden minuutin sooloilupätkällään introna
brasilialaiseen bossa-nova klassikkoon *Mas que
nada:an*, josta viimeisimmän hittiversion on
tehnyt Black Eyed Peas. Stratovariuksessakin
vaikuttava Porra esitti hämmästyttävää soitinak-

robotiaa, joka lämmitti konserttiväen korviasär-
keviin aplodeihin. Vaikka keikka kesti väliaikoi-
neen reilusti yli kaksi tuntia, ei kelloa tarvinnut
vilkuilla kuin väliajan konjakkijonossa. Encorena

Emma Salokoski studiossa. Kuva: Cata Portin.

soitettu albumin nimikkobiisi *Kaksi Manner-
ta* jätti sopivan täytyneen, mutta silti hieman
odottavan tunnelman. Yhtye saikin käydä laval-
la kumartamassa useampaan kertaan aploidien
säestyksellä.

Vaikka soitto ja laulu toimivat mallikkaasti, jätti
konsertti toivomisen varaa etenkin lavaliikeh-
dinnän osalta. Kokeneet rokkarit Timonen ja
Porra saivat karismallaan täytettyä oman tont-
tinsa paremmin kuin hyvin, vaikka Salokoskea
lukuunottamatta bändi esiintyi istumalihastensa
tukemana. Etenkin Salokosken varpaisiin tuijot-
telu välispiikkien ja osittain kappaleidenkin aika-
na on täysin turhaa. Kosonen ja Prättälä toimivat

lavalla perinteisen jazz-muusikon lailla soittimen viedessä muusikon kaiken huomion. Yleisönkin istuessa ei voi odottaakaan muusikoiden intoutuvan suunnattomaan irrotteluun, mutta kuitenkin heidän tasoistensa soittajien ei tarvitsisi varoa liikaa vääriä ääniä.

Vaikka huolitellussa kokonaisuudessa löytyikin pari epäkohtaa, tuskin kenenkään tarvitsi lähteä salista tyytymättömänä. Kun *Hopeisen Kuun* on kuullut tarpeeksi monta kertaa, eikä *Paranoidkaan* enää jaksaa sytyttää, kannattaa ehdottomasti tutustua Emma Salokoski Ensemblen tuotantoon. Itselleni käteen jäi yhtyeen uutukainen. Brasilialaisen ja suomalaisen yhdistelmä on yllättävän piristävä, etenkin kun asialla on näin tasokas ja asialleen omistautunut kokoonpano.

TEEMU SALO

Pallontallaajat

OUTI HUHDANKOSKI

Kun MD-11 nousee pilvettömälle taivaalle Helsinki-Vantaan lentoasemalta, moni matkustaja katsoo uteliaana ikkunasta ulos nähdäkseen kotikaupunkinsa lintuperspektiivistä, mutta eräs nuori nainen on jo tässä vaiheessa keskittynyt kuuntelemaan ämpäristä surinamaista rock-musiikkia, bändi joka tuli puoli vuotta sitten nähtyä liveinä samalla reissulla, kun hän suoritti parasailing-kurssin Saint Kitts ja Nevisillä (toim. huom. tämä siis tapahtui sen jälkeen kun istuimien merkkivalo oli jo sammunut). Hän on neiti reppumatkailija, tuo maita ja mantereita kolnut maailmankansalainen ja vuoden traveller-kandidaatti, joka on nähnyt näyn jo yhtä monta kertaa kuin lasipalatsin raitiovaunupysäkin.

Neiti reppumatkailija huvittuneena katsoo, kun ystäväporukka skoolaa kuohuviinit parin penkirivin päässä. Kun on kuukausia tien päällä, kuten tekevät ihmiset, joille matkustus on elämän tarkoitus, ei voi juhlia joka päivä. Hän kiertää kaukaa rantalomakohteet, ettei törmää vastaviin massaihmiisiin, jotka menehtyisivät jo päivän sisällä Uzbekistanin aavikoilla ja Mexico Cityn slummeissa. Hän tietää olevansa harvinainen poikkeus ihmisten joukossa, sillä kyllähän miehet yksin matkustavat, mutta se että nainen lähtee ilman seuraa reissuun osoittaa paitsi yksilöllisyyttä, myös erinomaista rohkeutta.

Kun matkustaa soolona, tätä myöten tulee myös helpommin tutustuttua paikallisiin ihmisiin, joiden puhelinnumeroita esitellä kantakuppilassa. Neiti reppumatkailija ei tosin juuri koskaan palaa samaan maahan, koska hän on päättänyt käydä 100:ssa valtiossa ennen kuin hän täyttää 30 vuotta. Jos näin kuitenkin täytyy tehdä esim. lentojen takia, hän ei ainakaan osta multi-entry-viisumia, sillä siinähan tapauksessahan passiin jää tyhjiä sivuja eikä sitä tule vaihdettua ennen viimeistä käyttöpäivää. Tämän johdosta neiti reppumatkailija välttää myös matkustamista EU-maissa (ne on säästetty hätä-interreiliä varten, mikäli 10-20 vielä puuttuu), sillä näistä ei saa leimaa passiin ja kaikkihan ovat joka tapauksessa käyneet Italiassa, joten siellä ei voi harjoittaa aitoa löytöretkeilyä kuten maissa, jossa valkonaa- moja ei ole ennen nähty. Pakettimatkaa hän ei osta ikinä, myöskään tilanteissa, joissa yhdistetty omatoiminen lento ja halvin majoitus maksaisi enemmän.

Palattuaan reissusta neiti reppumatkailija pitää vielä kuukauden ajan lompakossa matkaltaan kertynyttä valuuttaa, jonka kaataa ulos joka ikisessä liikkeessä jossa käy "Ai tämä ei ollutkaan 50-senttinen vaan Vanuatun 5 vataua." Lähikaupassa hän aina muistaa kysyä henkilökunnalta, ovatko he jo hankkineet tuotevalikoimaansa

plantaania, koiranlihaa ja kuivattuja durian-hedelmiä. Neiti reppumatkailija pyrkii käyttämään jokaisella matkallaan aina eri laukkuja, kunnes jokainen niistä on rengastettu lentoyhtiön tarralla, mitä ei oteta pois ennen seuraavaa lentoa. Jos tulee matkustettua eksoottisemmalla lentoyhtiöllä, jonka kone on pudonnut maahan, kyseinen laukku tulee päivittäiseen käyttöön.

Kun lähdetään liikenteeseen, neiti reppumatkailija ajaa autolla aina silloin tällöin "vahingossa" vasemman puoleista kaistaa (tämä puolenvaihdos pätee myös liukuportaisiin) ja tööttäilee ohikulkijoille aggressiivisesti Kaakkois-Aasian malliin. Hän syö Unicafessa joko käsin tai sömäpuikoilla, joita aina kuljettaa mukanaan, koska hänen kätensä ovat jo "unohtaneet" miten käyttää veistä ja haarukkaa. Vessassa neiti reppumatkailija muistaa aina nousta kyykkyyntuimelle "skybomber-asentoon", kuten Intiassa, mutta unohtaa huuhtoa pöntön, sillä Singaporessa tämä yleensä tapahtuu automaattisesti.

Aina tarvitessaan malarianestolääkitystä neiti reppumatkailija valitsee doksisykliinin (jota otetaan 1/vrk vrt. Lariam 1/vk), ettei kukaan kotopuolessa jää epä tietoiseksi siitä, mitä hän ottaa ja mihin tarkoitukseen. Malarone on täysin poissuljettu vaihtoehto ei niinkään hintansa

takia, vaan että sitä pitää ottaa vain 1 viikko riskialueelta poistumisen jälkeen. Hänen omalääkäriinsä on itse Ville Valtonen, infektiotautien professori. Neiti reppumatkailija on tätä myötä myös sivutoimisesti lääketieteellisen tiedekunnan virallinen opetuspotilas, sillä kukaan muu Suomessa (ja Euroopassa) ei ole sairastanut yhtä eksoottisia alkueläin- ja matotauteja.

Neiti reppumatkailija ei kaihda ottaa joskus matkoillansa riskejä. Moottoripyörän vuokrattuaan pääsee tutustumaan myös kohteisiin, jonne Aurinkomatkat ja Tjäreborg eivät järjestä ekskursiota, kuten poliisiasemalle. Siinä sitten saavat muut reissaajat ihmetellä asfaltti-ihottumia ja huhuja Sao Tome ja Principen yliopistollisen keskussairaalaan huikeista valokuvanäyttelyistä. Neiti reppumatkailija on matkojensa ohella myös muutaman kerran oleskellut pidemmän aikaa yhden maan sisällä. Kun vaihtohakemusta piti täyttää, ei ollut kuin kaksi vaihtoehtoa: Uusi-Seelanti tai kuolema. Siellä hän seurusteli burundilaisen naisen kanssa ja aina maamiehen kohdatessaan teeskenteli ettei ymmärrä äidinkieltään. Miten muuten puhua uskottavasti kömpelöä suomea palattuaan? Kaupasta poistuessa hän sanoo aina edellisen matkakohteensa kielellä "Kiitos, hei!" ja muistaa jokaisen tuttavan kohdatessa päivitellä, miten outoa on taas puhua äidinkieltään sekä antaa poskipusut tavatessa ja erotessa.

Kun neiti reppumatkailijalta kysytään ihailien, miten hänen ikäisensä nainen on jo noin nuorena nähnyt ja kokenut enemmän kuin useimmat meistä koko elämänsä aikana, hän vastaa, että häntä ovat aina kiinnostaneet vieraat kulttuurit sekä toisenlaiset tavat elää, eikä hän halua ajautua samanlaiseen maailmankuvaltaan umpimie-

liseen porvarilliseen omaisuuden haalimiseen kuten vanhempansa, jotka rikkaassa lähiössään pröystäilevät naapureilleen uudella mersullaan ja viimeisen huudon stereoillaan. Eikö heillä todellakaan löydy muuta tekemistä elämässä kuin ajatella, mitä muut ihmiset heistä ajattelevat?

Kamelikyttä.

Miehet verolle!

MARKIISI DE PILVI-POUTA

Suomessahan sukupuolten välillä on vielä paljon epätasa-arvoa, josta kuitenkin pyrimme pääsemään eroon. Tämä tarkoittaa, että pyrimme parantamaan naisten asemaa, koska naiset ovat aina huonommassa asemassa. Törkein tasa-arvoloukkaus yhteiskunnassamme on tietysti se, että naiset, jotka kaikkien tutkimusten mukaan ovat keskimäärin haluttomampia kuin miehet tekemään uhrauksia vaikkapa perhe-elämässään paremman palkan vuoksi kuin miehet, saavat keskimäärin huonompaa palkkaa samasta ammatista kuin miehet! Kyllähän jokaisen tulisi saada samasta ammatista samaa palkkaa riippumatta kuinka paljon tekee työtä ja uhraa muuta elämäänsä työn eteen. Naisten syrjintä yhteiskunnassa näkyy myös siinä kuinka miehiä on paljon enemmän korkeissa asemissa. Toki miehiä on paljon enemmän myös vaikkapa asunnottomina, mutta se on niiden miesten oma vika.

Yhteiskunnassamme on siis paljon ongelmia edelleen tasa-arvon suhteen, mutta onneksi on asioita, joita teemme paremmin kuin muut! Hyvä esimerkki on miesten yleinen asevelvollisuus, jota hyvin harva länsimaa käyttää. Kaikki tiedämme, että Suomen järjestelmä on tasa-arvoinen. Miehillä tulee olla velvollisuus kansalaispalvelukseen ja naisilla oikeus. Tämä johtuu siitä, kuten kaikki tiedämme, että naiset voivat halutessaan synnyttää ja monesti synnyttävätkin lapsia ja siitä, että naisena on muutenkin niin

kauhean rankkaa, kun on kuukautisia ja kaikkea. Tästä on kuitenkin vedettävä se hälyttävä johdopäätös, että vaikka Suomessa järjestelmä on tältä osin tasa-arvoinen, niin useimmissa länsimaissa ei ole! Miehillä on oltava jokin ylimääräinen lailla määrätty rasite, jota naisilla ei ole pakollisena, jotta tilanne olisi tasa-arvoinen, koska naisena on niin vaikeaa. Useimmissa länsimaissa tällaista miesten kansalaispalvelua ei kuitenkaan ole tai se koskee vain pientä osaa miehiä. Naisia siis syrjitään tältä osin todella monissa maissa. Jotain on tehtävä!

Suomen esimerkillisen ja tasa-arvoisen mallin, jossa kaikille miehille määrätään lailla pakollinen kansalaispalvelus vastineeksi siitä, että monet naiset tekevät omasta halustaan yksityiselämässään jotain rasittavaa, tulisi olla kaikille esimerkiksi. Jos Suomen malli ei kuitenkaan kelpaa, kaikkien maiden, joissa ei ole tällaista miesten kansalaispalvelusta tulisi tasa-arvon nimissä syrjiä miehiä jollain muulla tapaa. Yksi hyvä ehdotus on esitetty Ruotsin valtiopäivillä. Ruotsihan siirtyi hiljattain järjestelmään, jossa kutsutaan enää vain osa mies-ikäluokasta armeijaan, joten miehiä kollektiivina ei syrjitä tarpeeksi, jotta saataisiin tältä osin tasa-arvoinen tilanne. Ehkä siksi eräät ruotsalaiset kansanedustajat esittivät muutama vuosi sitten miesveroa. Tämä on erinomainen idea, jota suosittelen kaikille maille, jotka eivät muuten syrji lainsäädännössään miehiä tarpeeksi: ylimääräinen vero kaikille miehille!

Alapääkirjoitus

PETRI TENO

Tämän palstan tarkoitus on olla sitä sillinhajua, joka aina aika ajoin kuuluu kaikkiin vakinaisiin suhteisiin. Alapääkirjoitus on siis tullut jäädäkseen - tosin vain siihen asti, kunnes se löytää itselleen kauniimman, nuoremman tai rikkaamman partnerin.

Ja se, lempo soikoon, on karman lakia se. Karman lakia.

Karvasta puheen ollen: onko kukaan tullut ajatelleeksi, kuinka... Tai, no, antaa olla. Eki-setä hoitaa toisessa teinilehdessä nämä jutut. - Vai lieneeköhän se kuollut jo vanhuuteen? Ajatella: jos ei hoitaisikaan, jos teinisankari Eki-setä olisikin kuollut - vanhuuteen!

Ihan sydäntä riipoo moinen ajatus: Nyyhky, ja nyyh ja yyh. Yh, öh, ja köh köh. (anteeksi...)

Jos kuvitellaan (sniif sniif), että Eki-setä olisi muka oikeasti kuollut vanhuuteen, niin olisihan se mieltä järjestyttävä paikka. Kaikki Suosikki-fanit kreppirautoineen ja minipokkareineen kokoontuisivat varmasti nuotiotulen ääreen muistelemaan Eki-setää, hänen rehdin reippaita neuvojaan tuntemattomille teinisotilaille, joita esinahka on ratkeillen kirstänyt, tai joiden menkuissa on ollut jotain outoa kokkarettä mukana. Sellaisessa nuotiopiirissä vääpääjäksi aika moni alahuuli aika monella Suosikin tilaajalla - ja irtonumero-ostajallakin.

Jottei tämä kauhuskenaario veisi kenenkään yöunia ja hyvinvointia, Alapääkirjoitus kertoo teille, rakkaat Ostrobotnian kestotilaajat, lohduttavan ja työkykyä 57,3% parantavan kertomuksen. Kertomus on omistettu vanhuuden, teinisanaruuden ja kuoleman kunnialle, ja sen tarkoitus on olla elävä ja tosi todiste siitä, kuinka Freudin merkittävimmät työt on tehty Marxin, Engelsin ja Jungin kanssa lukemattomissa pienissä keskikaljabaareissa kautta koko taajan Suomenmaan. Kutsuttakoot tätä katartisen lopun omaavaa tosikertomusta tässä vaikkapa nimellä:

"Jussi ja Pupujussit"

Eli kerran Sotkamossa, joskus vuonna tuohirömpsä ja pajupilli, eräs Jussi. Teekarina Jussi Sotkamossa noihin aikoihin tunnettiin. (Terkkuja muuten perillisille ja sukua oleville!)

Tämä Jussi oli aika poika niissä isojen miesten hommissa, tiedättehän - niissä juuri! No, sattui sitten yksi kerta, että tuli oikein älyttömän runsas jänisvuosi Kainuuseen. Pitkääkoria oli jostakin siinnyt kuin puolukanvarpuja. Jok'ikisen mättään päälle niitä tuntui riittävän ja ylikin vielä tahtoi

jäädä. Kaikkein pahimmaksi jänistilanne äityi Naapurivaaralla, eli Napiksella (niin kun me teinit olemme tottuneet sanomaan). Jostakin vielä tuntemattomasta syystä Naapurivaaralle pitkä-säärisiä siunaantui oikein erikoisen, hirmuerikoisen paljon. No mitäs, mitäs siihen tämä meidän Jussi, mies Sotkamosta - Sotkamon mies?

Tarkkaa tietoa asioiden kirjaimellisesta kulusta ei ole, mutta Sotkamon kirkonkylällä tunnutaan kerrottavan historiaa - ja vieläpä ihan vakavalla naamalla - jonka mukaan tämä Teikarin Jussi oli voimakkaassa yhteydessä tähän jänisvuoteen nimenomaan seuraavanlaisella tavalla:

Kun Jussi oli omalta kohdaltaan pannut merkil-le kirkonkylän kasvumaita, mutta eritoten kylän omaa lajiketta olevia vattupusikoita uhkaavan vaaran, oli hän päättänyt - ihan tuosta vaan, kylmäpäisesti - panna lihoiksi, eli tappaa, koko sotkamolaista elämänmeininkiä uhkaavan pör-röturkkilauman. Mutta mitenkäs mies - joka ei muuten ollut ikänä pyssynperää poskelleen nostanut ja joka oli jo rippikoulussa ollut sellainen pasifisti ettei pahempaa risupartaa oltu Sotkamon keskikaljabaarissa nähty sitten Freud, Marx, Engels & Jungin ensi keikan - olisi voinut ottaa päiviltä kokonaisen kasvissyöjien sukukunnan? Kuinka tämä puunhalaajan maineessa ollut protohippi olisi saattanut selvittää tällaisesta lopullisesta ratkaisusta, joka epäilemättä tulisi olemaan luonteeltaan varsin raisu ja suttu?

No. Sattuu aina aika ajoin niin, että onnetar suosii hyvää tarkoittavaa, mutta vähän pöpi-päästä tempaistua ideaa. Ja sattui tosiaankin niin, että Sotkamoon samaan aikaan tulikin sellainen oikein otollinen, pasifistinen jäniksentapposyy-skeli. Sellainen juuri kun kuvitella saattaa.

Sattunettekohan tietämään, oi rakkaat Ost-robotnian ystävät, lammen, lähellä Naapuri-vaaraa? Lammen, jonka nimi on Hölökkä - tai Hölökän meri, kuten paikalliset sitä tapailevat sanoa? (Miksiköhän muuten Kainuussa kaikkia Kekkosallasta suurempia lätäköitä kutsutaan meriksi!?) Ettekö? No, joka tapauksessa; tämä Hölökkä pamahti samana syksynä, eräs kuulas yö, ihan ykskaks kerta iskusta jäähän. Ja pääl-le päätteeksi seuraavana päivänä tuli maaaah-doton lumimytäkkä päälle. Lunta satoi oikein paksult pitkin koko Kainuuta, mutta erikoisesti sitä tuli juuri tuonne Naapurivaaran tienoille, ja samalla tietysti Hölökän tuoreelle jäälle. Mutta kun lumi oli hädin tuskin ennättänyt maahan, tuli sellainen pouta, joka yleensä sulattaa syksyn ensi lumen melkein yhtä nopeasti kuin se on tullutkin. Niin kävi tässäkin tapauksessa. Mutta kylmän jään päälle lumi tietystikin jäi, mutta sel-laisena sohjoisena mäyssynä, jollaista kaupunki-laiset tapaavat nykyään nähdä enää vain mikro-kaurapurolautasillaan.

Näissä olosuhteissa Teikarin Jussi älysi hetkensä koittaneen. Nyt piti olla nopea ja riuska. Kun Jussi huomasi kelin muuttuneen otolliseksi, hän kiipesi Naapurivaaraan ja aloitti siellä aivan kä-sittämättömänkauhean mölinän ja möykän. Lähtipä Jussista sellainen kakofonia ettei sitä yksikään täysjärkinen, tai vähän pöljempikään vemmelsääritulokas pystynyt sietämään. Na-piksella leiskui nyt paikallinen miestunteen palo. Tuli vääräsäärilaumalle hirmuinen kiire pois vaarasta, ja minnekäs muualle kuin Hölökkään, lammenjälle, ne koikkelehtivat pakoon metsäi-sistä vaaranrinteistä raikuvaa maailmanloppua. Ja niin kuin jäniksillä on tapana, päästyään vähän loitommalle uhkaavasta öyhystä, ne nousivat ta-kajaloilleen, korvat höröllä ja nirppanenät pys-

tyssä kuulostelemaan, että mitä se seuraavaksi oikein tuleman pistää. Mutta ei tullut vaarasta villipetoa. Mutta eipä tullut myöskään loppua sille silmittömälle mölinälle, joka piti jänöset visusti lammen jäällä pörröturkkiset ruumiit kauhusta ja inhosta jäykkinä.

Tuli yö, ja tuli viheliäs viima ja pakkanen. Ja Jussin kurkkuaänet sen kuin vain kiihtyivät.

Tuli yön jälkeen aamu. - Ja mitä oli tapahtunut? Mitähän toden totta olikaan Hölökän jäällä yön aikana tapahtunut!?

Kun aamupäivä sitten jo loi selvää valoaan pitkin lammenselkää, seisoivat Jussi Hölökän rannassa viikate olallaan. Hän muikisteli suutaan ja nyökkytteli hyväksyvästi päätään katsellessaan jäälle. Näytti olevan valtava sarka Jussille sinä päivänä tehtävänä. Jänikset olivat nimittäin jäätyneet viimassa ja pakkasessa takajaloistaan kiinni jäähän ja tököttivät siitä kuin tikkukaramellimetsikkö pystyssä ilman, että olisivat päässeet liikkumaan vaikka kuinka yrittivät. Ja rivakka mies kun oli, alkoi Jussi niittää jänissarkaa viikatteellaan hyvää vauhtia valtaviksi kasoiksi pitkin lammen jäätä. Vain toimelias terän suhina ja napse kiiri pitkin lammen rantoja. Koko suunnaton sadonkorjuu oli tehty ennen auringon laskua ja uuden pimeän tuloa. Eikä ihme että työ sujui: olihan Jussi

aika poika niissä isojen miesten hommissa, tiedättehän - niissä juuri!

Mutta kuinka paljon jäniksiä yksi ainoa viikatemies saattoi sinä yhtenä ainoana päivänä kaaata?

Rehellisyyden nimissä täytyy kyllä sanoa, etten ainakaan minä sitä tiedä. Sotkamolaisten historioiden tosin on puhuttu, että tuona nimenomaisena jänisvuotena olisi kyliltä myyty - ihan Ouluun asti - jäniksenkypäliä ja -karvoja, ja että näiden historioiden mukaan pelkästään näitä karvoja olisi mennyt, ja nimenomaisesti Ouluun, kokonaista neljä heinäladollista. Mutta mene ja tiedä, ne ovat noita kylänvanhimpien ja pitäjänintoilijoiden historiantutkimuksia. Ei niitä voi ihan joka kohdasta ihan täydestä ottaa. Ovat näet kovia vetämässä kotiinpäin noissa numeroasioissa tuolla Sotkamossa.

Ja tämmöisellä tarinalla, rakkaat Ostrobotnian lukijat, minä lohduttaisin ja parantaisin 59,3% myös sitä kuvitteellista teinien nuotiopiiriä - jos Suosikin Eki-setä olisi todellakin poistunut keskuudestamme ja jättänyt rintoihimme epätoivoisen teinin mentävän mustan aukon.

Tämä siksi, että toivon mukaan olen myös teidän kohdallanne nyt niin tehnyt. Pusi pusii.

PPO • 100

Onnea satavuotiaalle Pohjois-Pohjalaiselle osakunnalle!

E: Ostrobotnian toimitus

PPO:n juhlakuulumisista saat tietää vielä juhla viikon jälkeenkin osoitteessa <http://ppo.osakunta.fi/100v/>

Tietysti myös Ostrobotnia-lehti palaa vielä asiaan!

MANALAN YÖTANSSIT

***Perjantaisin ja Lauantaisin
23.00 - 04.00***

***Perjantaisin Orkesteri ja Dj
Lauantaisin kaksi Dj:tä***

M A N A L A